

LAV

NELSON

De MIL

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Nelson DeMille

THE LION

Copyright © 2010 by Nelson DeMille

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojoj porodici – Sendi, Loren,
Aleksu i Džejsmu, s ljubavlju*

PIŠČEVA NAPOMENA

Antiteroristička jedinica (ATTF*) prikazana u ovoj knjizi zamišljena je prema stvarnoj Združenoj jedinici za borbu protiv terorizma (JTTF**), mada sam, kada je bilo neophodno, dozvolio sebi izvesnu dramsku i književnu slobodu.

Združena jedinica za borbu protiv terorizma jeste grupa vrednih, posvećenih i profesionalnih muškaraca i žena koji se u ratu protiv terorizma u Americi nalaze na prvoj liniji fronta.

Rad i postupci ove Jedinice, kao i Uprave policije Njujorka i drugih službi za sprovođenje zakona i obaveštajnih agencija prikazanih u ovoj knjizi, zasnivaju se na činjenicama, mada sam dozvoljavao sebi izvesnu umetničku slobodu. Takođe sam izmenio činjenice i postupke za koje sam saznao u poverenju.

* Engl.: *Anti-Terrorist Task Force*. (Prim. prev.)

** Engl.: *Joint Terrorist Task Force*. (Prim. prev.)

PRVI DEO

NJUJORK I NJU DŽERZI

PRVO POGLAVLJE

Sedim u ševroletu terencu na Trećoj aveniji i čekam svoju metu, tipa po imenu Komeni Tuki ili tako nekako, iranskog gospodina, trećeg zamenika nečega za nešto iranske misije pri Ujedinjenim nacijama. Zapravo, sve sam ovo napisao za svoj izveštaj, ali ovo govorim napamet.

Takođe napamet, ja sam Džon Kori, agent Savezne antiterorističke jedinice. Ranije sam bio detektiv za ubistva u Upravi policije Njujorka, ali sam otišao u invalidsku penziju – ranjen sam iz vatrenog oružja, mada moja žena tvrdi i da sam moralno onespособljen – pa sam prihvatio posao agenta po ugovoru kod federalaca, koji imaju više antiterorističkih para nego što umeju pametno da potroše.

Antiteroristička jedinica je uglavnom pod okriljem FBI-ja, a ja radim u centru grada, na Federalnom trgu broj dvadeset šest, zajedno s kolegama iz FBI-ja među kojima je i moja žena. Posao nije loš, ume da bude zanimljiv iako je rad s federalnim vlastima, a posebno sa FBI-jem, prilično naporan.

Kad smo već kod FBI-ja i napora, moj današnji vozač je specijalni agent FBI-ja Lisa Sims. Stigla je pravo iz akademije u Kvantiku, u nju je došla iz Istočnog Žitišta u Ajovi ili nekog takvog mesta, a do sada je najviša zgrada koju je videla bio žitni silos. Osim toga, ne snalazi se baš najbolje u vožnji Menhetnom, ali je voljna da uči. Zbog toga sedi tamo gde bi trebalo da sedim ja.

Miz* Sims me je upitala: „Koliko treba da čekamo tog tipa?“

„Dok ne izađe iz zgrade.“

„A kada će izaći iz zgrade?“

„Mi smo ovde da bismo to saznali.“

„Mislim, šta znamo o njemu? Zbog čega motrimo na njega?“

„Iz rasnih razloga.“

Nije odgovorila.

Dodao sam, u duhu kolegijalnosti: „On je iranski vojni obavешtajac s diplomatskim pokrićem. Kao što znaš, imamo informaciju da je zatražio da mu automobil i vozač budu na raspolaganju od jedan po podne. To je sve što znamo.“

„Dobro.“

Lisa Sims deluje bistro i zna kad je vreme da prestane sa zapitkivanjem. Na primer sada. Osim toga, ona je vrlo privlačna devojka, izgleda zdravo i prirodno, a za ovaj zadatak obukla se sportski, u farmerke, patike za trčanje i žutozelenu majicu koja joj je jedva skrivala glok kalibra 40 u pljosnatoj futroli. I ja sam bio u patikama – nikad ne znaš kada ćeš morati da potrčiš – farmerkama, crnoj majici i plavoj sportskoj jakni koja je skrivala moj glok kalibra 9 mm, radio, džepni češalj i bombone za osvežavanje daha. Mnogo je bolje tako nego da nosim tašnu kao miz Sims.

* Ms – nova odrednica koju žene engleskog govornog područja sve češće stavljaju ispred imena umesto starih izraza *Miss* (gospođica) i *Mrs.* (*mistress* – gospođa) jer ne žele da budu određene bračnim stanjem. Sama odrednica nije skraćenica ni od čega. (Prim. prev.)

Elem, bio je lep majski dan, na velikom ukrasnom časovniku preko puta bilo je tri i sedamnaest. Čekamo tog lika već više od dva sata.

Iranska misija pri Ujedinjenim nacijama nalazi se na gornjim spratovima tridesetdevetospratne zgrade odmah pored Treće avenije, između Istočne Četrdeset prve i Četrdeset druge ulice. Zbog Ujedinjenih nacija na Menhetnu se nalazi preko stotinu stranih misija i konzulata, kao i mnoštvo diplomatskih rezidencija, a nisu nam sve te zemlje drugari. Zbog toga treba motriti na mnoštvo šmiranata koji glume diplomate, a to je prava gnjavaža. Trebalo bi da presele sedište UN u Ajovu. No možda ne treba da se vajkam – ova prismotra plaća mi račune.

Danas sam ja vođa tima, što je garancija uspeha, a zajedno sa mnom na prismotri je još četvoro agenata pešaka i tri vozila – još jedan ševrolet terenac i dva kombija marke dodž. U tim vozilima su takođe po jedan njujorški policajac i jedan federalac, što znači da bar jedna osoba u svakom vozilu zna šta radi. Izvinjavam se. To nije lepo. Osim toga, tek da znate, svako vozilo ima potpunu policijsku opremu – rotaciona svetla na masci, sirenu, zatamnjena stakla i tako dalje. U vozilima imamo profesionalne digitalne *Nikonove* foto-aparate, *Sonijeve* video-kamere, ručne prenosive radio-aparate, prenosivi štampač i tako dalje. Svi u kolima imamo rezervnu odeću, kevlarske prsluke, elektronske karte za metro, mobilne telefone koji rade i kao voki-toki, ponekad pušku sa snajperskim nišanom i drugu opremu, u zavisnosti od zadatka. Na primer, one spravice koje otkrivaju radioaktivne supstance, a o kojima ne želim ni da razmišljam.

Bilo kako bilo, spremni smo za sve, a tako je od Jedanaestog septembra. No, znate, sranja se događaju čak i kad nosite štit protiv sranja.

Svaka čast visokoj tehnologiji, ali na kraju su vam neophodni samo budan um i pištolj.

Dok sam bio pajkan često sam išao u prismotru, pa sam naviknut, ali specijalni agent Simsova se unervozila. Rekla je: „Možda nam je promakao.“

„Ne verujem.“

„Možda je promenio planove.“

„To se dešava.“

„Kladim se da to rade namerno.“

„I to se dešava.“

Prošlo je još petnaest minuta, a za to vreme specijalni agent Simsova proučavala je mapu ulica i podzemne železnice Menhetna. Upitala me je: „Gde ti stanuješ?“

Pogledao sam mapu, pokazao joj i rekao: „Ovde. U Istočnoj Sedamdeset drugoj ulici.“

Pogledala je kroz prozor i rekla: „To nije daleko odavde.“

„Nije. Imaš li kartu Ajove? Da mi pokažeš gde ti stanuješ.“

Nasmejala se.

Nekoliko minuta kasnije upitala me je: „Šta je ovo iza nas? *O bon pan?*“

„To je nekakva kafeterija. Lanac.“

„Šta misliš, da li bih mogla da istrčim i kupim mafin?“

Pa, bila je u patikama, ali odgovor je bio odrečan. S druge strane pak, ako miz Sims izađe iz kola, a Komeni Tuki izađe iz zgrade i sedne u svoja kola, mogao bih da se odvezem i ostavim miz Sims.

„Džone?“

„Pa...“

Moj radio je zapucketao i glas jednog mog pešaka je rekao: „Meta izlazi iz zgrade kroz dvorište, izlazi i nastavlja.“

Rekao sam Simsovoj: „Naravno, samo izvoli.“

„Zar nisu upravo javili...?“

„Čekaj malo.“ Pogledao sam dvorište između zgrade na koju smo motrili i susedne; u dvorištu su dva moja čoveka skupljajući otpatke pomagala da se očisti Njujork.

Radio je ponovo zapucketao, i Čistač Jedan je rekao: „Meta se kreće ka istoku prema Trećoj.“

Video sam našu metu kako ide dvorištem i prolazi ispod ukrasnog luka s časovnikom. Bio je visok, vrlo mršav, u odlično skrojenom odelu s tankim prugama. Mi često dodeljujemo nadimke i šifrovana imena našim metama, a ovaj tip je imao veliki nos i trzao je glavom kao ptica, pa sam rekao u radio: „Meta je od sada Tican.“

Tican je stigao na pločnik, a onda mu je odjednom prišao drugi čovek, za kog sam odredio da je poreklom sa Sredozemlja. Nisam mogao dobro da vidim tog tipa, ali Tican kao da ga je poznao. Silno su se obradovali što su se eto slučajno sreli – što je bilo najobičnije sranje. Rukovali su se, a meni se učinilo da su nešto dali jedan drugom. A možda su se samo rukovali. Nikad se ne zna. No oni znaju ili pretpostavljaju da su pod prismotrom, pa se ponekad zajebavaju s nama.

Bilo kako bilo, Tican je imao diplomatski imunitet, a svakako nismo hteli da ga uhapsimo zato što se rukovao s drugim bliskoistočnim gospodinom. Zapravo, sada smo morali da motrimo na obojicu.

Tican i nepoznati su se rastali; nepoznati je krenuo Trećom ka severu, a Tican je ostao da stoji. Sve su ovo, naravno, aparati i kamere snimili, pa će neko na Federalnom trgu 26 možda prepoznati novog tipa.

Rekao sam u radio: „Jedinice Tri i Četiri, ostanite s nepoznatim i pokušajte da ga identifikujete.“

Potvrdili su prijem, a miz Sims mi je rekla: „Mislim da ovo nije bio slučajan susret.“

Nisam odgovorio zajedljivo; nisam čak ni zakolutao očima. Rekao sam: „Mislim da si u pravu.“ Biće ovo dug dan.

Minut kasnije veliki sivi mercedes zaustavio se pored Ticana. Video sam diplomatske tablice, plavo-bele, sa četiri broja i slovima DM, koja su iz nekog nepoznatog razloga oznaka

Ministarstva inostranih poslova za Iran, iza kojih je bilo još jedno D – oznaka za diplomatske tablice, što kapiram.

Vozač, takođe Iranac, iskočio je napolje i oprtčao kola kao da ga jure izraelski specijalci. Duboko se poklonio – trebalo bi ja svog vozača da nateram da to radi – i otvorio vrata, a Tican se smestio na zadnje sedište.

Rekao sam u radio: „Tican kreće.“ Opisao sam vozilo, izdik-tirao registarski broj i Jedinica Dva je potvrdila prijem. Jedinica Dva je, inače, drugi kombi, a vozi ga tip kog poznajem, Mel Džejkobs, detektiv Obaveštajne jedinice Uprave policije Njujorka. Detektiv Džejkobs je Jevrejin i pomalo govori hebrejski, što koristi kad sasluša osumnjičene koji govore arapski. To i Davidova zvezda koju nosi izluđuju te tipove, što je zabavno posmatrati.

Elem, s Melom je danas Džordž Foster, specijalni agent FBI-ja s kojim sam radio i koji mi se sviđa jer iz prve ruke zna koliko sam sjajan.

Mercedes je krenuo Trećom avenijom ka severu, a specijalni agent Simsova me je upitala: „Hoćemo li za njim?“

„Bilo bi pametno.“

Ubacila je menjač u brzinu i krenuli smo vijugajući kroz gusti saobraćaj. Njujorški vozači dele se na dobre i mrtve. To je darvinovski svet. Miz Sims će evoluirati ili će izumreti. A ja sedim na suvozačkom sedištu kao očevidac jednog ili drugog ishoda.

Iranski vozač, za kog mi se činilo da sam ga ranije već sledio, bio je nepredvidiv i nisam mogao da odredim želi li da se oslobodi pratnje ili zaista vozi krajnje rđavo. Kao da je poslednje čime je upravljao bila kamila.

U međuvremenu je specijalni agent Simsova isturila bradu nad volan između prstiju pobeelih zglobova, a desno stopalo joj je skakutalo s kočnice na gas kao da pati od sindroma nemirne noge.

Mercedes je naglo skrenuo levo u Pedeset prvu ulicu, a miz Sims je skrenula za njim.

Jedinica Dva nastavila je Trećom, skrenula levo u Pedeset treću ulicu i vozila uporedo s nama dok im nisam preneo šta mercedes radi. Kad pratite vozilo, ne želite kolonu; bolje je da se malo pomešate s ostalima.

Sada smo vozili ka istoku, prošli pored Katedrale Svetog Patrika i prešli Petu aveniju. Mercedes je nastavio u istom pravcu, o čemu sam obavestio Jedinicu Dva.

Nisam imao pojma kuda Tican ide, ali vozio se prema Pozorišnoj četvrti i Tajms skveru; ti momci ponekad odlaze tamo u američke kulturne ustanove kao što su striptiz-klubovi i barovi s konobaricama golih grudi. Mislim, u Peskogradu toga baš i nema, zar ne?

Mercedes je prošao kroz semafor na raskrsnici sa Sedmom avenijom, ali mi nismo, pa smo se zaglavili iza tri vozila. Nisam više video mercedes, ali sam pre toga opazio da nastavlja Pedeset prvom. Uključio sam rotaciju i sirenu, vozila ispred nas su se stisnula, a miz Sims se provukla i projurila kroz crveno preko južne trake Sedme avenije.

Kad smo prošli Sedmu, ugasio sam svetla i sirenu, pa smo nastavili Pedeset prvom ka zapadu.

Miz Sims me je pogledala kao da očekuje pohvalu ili tako nešto, pa sam promrmljao: „Dobra vožnja.“

Javio sam radiom naš položaj Jedinici Dva i rekao: „Vidim subjektovo vozilo.“

Prošli smo kroz četvrt zvanu Paklena kuhinja, nekadašnje ljupko naselje udžerica upropašteno doseljavanjem velikog broja japija. Nisam imao pojma kuda Tican ide, ali ako nastavi ka zapadu, možda će preći preko reke Hadson. Rekao sam miz Sims: „Možda ide u Džerzi.“

Klimnula je glavom.

Iskreno rečeno, devet desetina naših prismotri ne urodi plodom. Arapi često samo lunjaju gradom ili pokušavaju da nam odvuku pažnju s nečega što se događa negde drugde. A možda samo uvežbavaju mere protiv nadzora.

No s vremena na vreme dobijemo nešto dobro, na primer kad se neki diplomata sastane s poznatim zlikovcem. Mnogo više nadziremo nego što hapsimo i saslušavamo zato što nam ti likovi više kažu kad ih držimo na oku nego kad ih dovučemo u sobu za saslušanja. Diplomate ionako ne možemo da saslušavamo, a njihovim proterivanjem bave se ljudi višeg platnog razreda nego što je moj.

Ponekad i hapsimo, a ja sam u ekipi za saslušanja, što je mnogo zabavnije nego praćenje ovih lakrdijaša. Hoću da kažem, *ja se zabavljam, oni ne.*

Naš cilj je, naravno, da sprečimo novi Jedanaesti septembar ili nešto još gore. Do sada nam je dobro išlo, ali sve je već predugo suviše tiho. Tako je već više od godinu i po. Dakle, jesmo li dobri ili samo imamo sreće? Zlikovci svakako nisu odustali, pa ćemo videti o čemu je reč.

Mercedes je nastavio ka Dvanaestoj aveniji, koja se pruža duž reke Hadson i koja je granica civilizacije. Ne bih da uvredim Nju Džerzi, ali ove godine još nisam primio vakcinu protiv malarije.

Javio sam Jedinici Dva da se krećemo na jug prema Dvanaestoj.

U ovoj oblasti punoj skladišta i dokova nema mnogo saobraćaja, pa je mercedes ubrzao, a miz Sims ga je neupadljivo pratila.

Mercedes je prošao izlaze prema Linkolnovom tunelu i nastavio ka jugu prema južnom Menhetnu.

Miz Sims je ponovo upitala: „Šta misliš kuda ide?“

„Možda na neki dok. Možda dočekuje saudijsku jahtu koja nosi nuklearnu napravu.“

„Prokleti bili!“

„Ne psuj, molim te.“

„Sranje.“

„To je već bolje.“

Brzo smo vozili Dvanaestom avenijom; video sam u ogledalu Jedinicu Dva, pa smo potvrdili vizuelni kontakt. Iranski vozač je do sada trebalo da shvati da ga pratimo, ali oni su toliko glupi da ne mogu ni *sebe* da nađu u ogledalu, a kamoli pratnju.

Možda sam ovo rekao prebrzo, jer je tip iznenada usporio, a miz Sims je rđavo procenila razliku u brzini pa smo se odjednom našli preblizu mercedesu, bez ikoga između. Video sam Ticanovu glavu na zadnjem sedištu desno; razgovarao je mobilnim telefonom. Onda mu je vozač sigurno nešto rekao, pošto se Tican okrenuo, pogledao nas, nasmešio se i pokazao nam srednji prst. Uzvratilo sam mu pozdrav. Drkadžija.

Miz Sims je rekla: „Izvini“, i usporila.

Posavetovao sam je: „Moraš da gledaš stop svetla.“

„Tako je.“

Pa, nije kraj sveta kada subjekt otkrije prismotru. To se dešava u gotovo polovini slučajeva u vožnji, mada nešto ređe kad sledimo pešice.

Imali smo i rezervni plan, pa sam pozvao Jedinicu Dva i rekao im da smo provaljeni. Naložio sam miz Sims da još uspori, a Jedinica Dva nas je pretekla i uspostavila vizuelni kontakt.

Svi smo nastavili dalje, a ja sam držao Jedinicu Dva na oku.

Mogao sam da pozovem još jedno vozilo, ali Iranci nisu pokušavali da nas se otarase, pa sam pustio igru da teče. Svakako nam neće pobeći, a ako im sjebem današnje planove, i to je dosta za jedan dan.

Stigli smo ispod Vest Vilidža, a Dvojka mi je javila radiom da subjekt skreće u Zapadnu Ulicu Hjuston. Džejkobs je dodao: „Mislim da nas je provalio.“

„Onda prođi pored njega i pokaži mu srednji prst.“

„Ponovi?“

„On je meni pokazao srednjak.“

Čuo sam smeh preko radija, a onda je Dvojka rekla: „Subjekt skreće na ulaznu rampu za tunel Holand.“

„Primljeno.“

Nekoliko minuta kasnije svi smo stigli pred rampu.

Iz ovog pravca nema naplatnih kućica, pa su svi brzo vozili ka ulazu. Otkrio sam sitnu profesionalnu tajnu miz Sims: „Većina diplomatskih vozila nema elektronsku karticu za plaćanje putarine – ne žele da se njihovo kretanje beleži – i zato su, ako ima naplatnih kućica, uvek u traci za plaćanje gotovinom, koja je vrlo spora. Ako prođeš trakom za plaćanje karticom, izbićeš ispred njih, a to ne želiš.“

Klimnula je glavom.

Dvojka je ušla u tunel, pa smo krenuli za njom.

U ovom dugačkom tunelu miz Sims je upitala: „Šta misliš kuda ide?“

Ovog puta sam znao. „U Nju Džerzi.“ Objasnio sam joj. „Tunel vodi tamo.“

Nije odgovorila na ovu mudrost, nego me je obavestila: „Iranske diplomate ne smeju da se udaljuju od Menhetna više od četrdeset kilometara.“

„Tako je.“ Čini mi se da sam to znao.

Nije imala drugih informacija za mene, pa smo nastavili u blaženoj tišini. Tuneli ispod reka oko ostrva Menhetn su, naravno, najvažnije mete naših bliskoistočnih prijatelja, ali nisam strepeo da će se Tican razneti u tunelu. Mislim, zar bi zbog toga obukao onako lepo odelo? Osim toga, potreban je veliki kamion-bomba da se tunel provali u reku, zar ne?

Izašli smo iz tunela i trebalo mi je nekoliko trenutaka da se priviknem na sunce. Nisam video mercedes, ali sam opazio Dvojku i pokazao je miz Sims, koja je krenula za njima. Jednina Dva izvestila je da vidi subjekt.

Bili smo u Džerzi Sitiju i izašli na most Pulaski, s kog se pru-
žao panoramski pogled na dimnjake.

Upitao sam miz Sims: „Šta misliš kuda ide?“

Prepoznala je pitanje, nasmešila se i odgovorila: „Otkud ja
znam?“

Stigli smo do petlje s Međudržavnim auto-putem 95 i ja sam
rekao: „Kladim se u deset dolara da ide na jug.“ Dodao sam:
„Na aerodrom u Njuarku.“

Upitala je: „A šta je na severu?“

„Severni pol. Hajde, prihvataš opkladu?“

Malo je razmislila i rekla: „Pa, kreće se ka jugu, ali nema
prtljaga – osim ako nije u prtljažniku.“

„Znači, biraš sever?“

„Ne. Kažem da ide ka jugu, ali ne na aerodrom. Ide u Atlan-
tik Siti.“

Nisam sledio tok misli koji je miz Sims doveo do Atlantik
Sitija, ali sam rekao: „U redu. Deset dolara.“

„Pedeset.“

„Važi.“

Dvojka je javila: „Subjekt skreće na Auto-put 95, ka jugu.“

„Primljeno.“ Znači, ide ili u Njuark ili u Atlantik Siti? Mislim,
ti momci ponekad idu u Atlantik Siti da se kockaju, piju i sek-
saju. Ja, naravno, o tome ne znam ništa iz prve ruke, ali pratio
sam Arape tamo nekoliko puta.

Još sam video Dvojku, oni su pak videli subjekt, a Džejkobs
je javio: „Subjekt je prošao izlaz za Aerodrom *Njuark*.“

Miz Sims reče: „Možeš sada da mi platiš.“

Odvratio sam: „Možda ide u Fort Diks. Znaš, da špijunira
vojna postrojenja.“ Podsetio sam je: „On je vojni obaveštajac.“

„A mercedes i vozač su maska za šta?“

Nisam joj odgovorio.

Nastavili smo brzinom od sto trideset na sat Auto-putem
95, ovde poznatim kao Njudžerzijski auto-put.

Miz Sims je objavila: „Prešao je granicu od četrdeset kilometara.“

„Odlično. Da nastavimo za njim ili da ga ubijemo?“

„Samo kažem.“

„Primljeno k znanju.“

Vozili smo se dalje, a ja sam rekao miz Sims: „Znaš, možda bi trebalo da pozovem vazdušnu podršku.“

Nije odgovorila, pa sam joj objasnio: „Imamo vazdušne osmatračice koje možemo da upotrebimo. Olakšaće nam posao.“ Krenuo sam da promenim frekvenciju na radiju, ali miz Sims je rekla: „Rezervisao je sobu u *Tadž Mahalu*.“

Sklonio sam ruku s brojčanika i upitao je: „Otkud znaš?“

„Dobili smo dojavu.“

„A kad si mislila da i meni to kažeš?“ upitao sam je.

„Kad pojedem mafin.“

Malo sam se razbesneo. Možda malo više.

Nekoliko minuta kasnije upitala me je: „Ti to kao ne razgovaraš više sa mnom?“

Zapravo je tako bilo, pa nisam odgovorio.

Nastavila je: „Ali mi moramo da ga sledimo do tamo da vidimo hoće li zaista otići u *Tadž* i prijaviti se.“ Obavestila me je: „Tamo već imamo ekipu, pa kad ga oni preuzmu, možemo da se okrenemo i vratimo u grad.“

Nisam ništa odgovorio.

„Ne duguješ mi pedeset dolara. Zapravo, platiću ti piće“, uverila me je.

Nema svrhe duriti se, pa sam joj rekao: „Hvala ti.“ Mislim, ovo je tipično za FBI. Ne bi vam rekli ni da vam se dupe zapalilo. A specijalni agenti, na primer miz Sims i moja žena, sve su to advokati. Treba li dalje da objašnjavam?

Javio sam Dvojci nove informacije i posavetovao Mela i Džordža da ostanu s nama za slučaj da su obaveštenja pogrešna i da Tican ide nekud drugde.

Mel je upitao: „Kako si to saznao?“

„Objasniću ti posle.“

Vozili smo se dalje, a miz Sims je rekla: „Imamo oko dva sata. Ispričaj mi sve o prismotri. Želela bih da saznam šta si sve naučio za proteklih četrdeset godina.“

Nije bilo baš toliko, a miz Sims je to sigurno znala; samo je zbijala generacijsku šalu. Zapravo je imala smisla za humor, što je retkost među njenim kolegama, pa sam, da bih pokazao da sam dobar drug i u duhu saradnje između federalaca i njujorške policije, rekao: „U redu. Ja pričam, ti slušaš. Pitanja ostavi za kasnije.“

„Hoće li biti ispita?“

„Svakog dana.“

Klimnula je glavom.

Prešla je na Auto-put Garden stejt, a ja sam se zavalio i podelio s njom svoja opširna znanja o tehnikama prismotre protkana anegdotama i ličnim iskustvima, čak i onim koja su se završila rđavo.

Zločinci koje sam sledio tokom godina bili su prilično glupi, ali kad sam stupio u Jedinicu, shvatio sam da tipovi koje uho-dimo – diplomate i ljudi osumnjičeni za terorizam – nisu toli-ko glupi. Hoću da kažem, nisu baš *pametni*, ali su paranoični, delom i zato što potiču iz policijskih država, pa imaju iskustva sa prismotrom.

Miz Sims je održala reč i nije me prekidala dok sam je oča-ravao svojim pričama. Zaista ne volim da se hvališem, ali ovo je bio školski čas, pa nisam mogao to da izbegnem. Osim toga, kao što sam već rekao, pošteno sam govorio i o greškama.

Kad smo već kod grešaka i kod pametnih zlikovaca, za tri godine u Jedinici naišao sam na samo dvojicu zlih genija. Jedan je bio Amerikanac, a drugi Libijac koji mnogo mrzi SAD, a nije samo zao i pametan, nego je savršena mašina za ubijanje. Moje iskustvo s tim Libijcem nije imalo toliko veze s prismotrom

koliko s igrom lovca i plena, a tokom igre ponekad nisam znao jesam li lovac ili lovina.

Ta epizoda nije imala srećan kraj, a čak i da se iz nje moglo nešto naučiti, čitav slučaj bio je označen sa „Strogo poverljivo“, što znači da o njemu nisam mogao da govorim ni miz Sims ni bilo kome drugom, nikad. Što mi je sasvim odgovaralo.

No jednog dana, bio sam siguran, biće revanša. On mi je to obećao.

DRUGO POGLAVLJE

Oko tri sata pošto miz Sims nije dobila mafin na Menhetnu, stigli smo na dugački, vodoskocima oivičeni prilazni put hotela *Tramp Tadž Mahal*. Krov hotela načičkan je kupolama i minaretima, pa je Tican možda pomislio da je to džamija.

Miz Sims je bila u vezi s našim tamošnjim ljudima, pa ih je pozvala da ih obavesti da subjekt stiže kako bi stigli na recepciju. Opisala im je njegovu odeću i dodala: „Subjektovo kodno ime je Tican.“

Ja sam pozvao Jedinicu Dva, parkiranu podalje od ulaza, i rekao: „Možete da idete.“

Mel Džejkobs i Džordž Foster ponudili su se da ostanu – izvan okvira dužnosti – a ja sam odgovorio: „Radite šta hoćete, ovo vam je slobodno vreme.“

Priroda ovog posla i same Antiterorističke jedinice takva je da svi verujemo jedni drugima da ćemo ispravno postupiti. Postoje pravila, naravno, ali mi smo prilično opušteni i oslobođeni brojnih diplomatskih sranja koja onemogućuju da se posao obavi. Ono zbog čega smo takođe delotvorni jeste činjenica da otprilike polovinu agenata čine bivši njujorški policajci kao što sam ja, što znači da ne moramo da brinemo za svoje

karijere. Ovo je naš drugi čin, možda i poslednji čin, pa možemo mnogo da improvizujemo i ne brinemo ako prekoračimo granicu. Osim toga, doprinosimo svojim uličnim iskustvom. Ishod nije uvek isti, ali uglavnom obavljamo posao.

Vozač je odvezao mercedes bez Ticana, koji je ušao u hotel noseći malu putnu torbu. Nismo mogli da predamo potpuno opremljeno terensko vozilo čuvaru parkirališta, pa smo ga samo parkirali blizu ulaza i zaključali. Pokazao sam čuvaru legitimaciju i rekao mu: „Ovde smo službeno. Pazi na kola.“ Dao sam mu dvadeseticu, a on je rekao: „Važi.“

Ušli smo u ogromno ukrašeno mermerno predvorje. Primećio sam Ticana za pultom za važne goste, ali prepoznao sam i dva momka iz naših Specijalnih operacija. Pogledali smo se u oči i dali su mi znak da su na zadatku.

Odlična vest. Vreme je za piće.

Nisam mislio da će nas Tican prepoznati iz naše kratke razmene pozdrava izdaleka, pa sam poveo miz Sims pored pulta za kojim se prijavljivao. Mislim, znao je da smo ga pratili do hotela, ali nije se baš osvrtao preko ramena. Nije smeo toliko da se udalji od Treće avenije, ali mi oko toga ne dižemo galamu osim ako neko iz Vašingtona ne poželi da dignemo galamu. Diplomate iz većine zemalja mogu slobodno da putuju po Sjedinjenim Državama, ali nekima je, na primer Kubancima, kretanje ograničeno na grad Njujork, ili im je postavljena granica, kao Irancima. Kad bi bilo po mom, svi bi oni živeli i radili u Ajovi. Najvažnije je ovo: mi nemamo diplomatske odnose s Iranom otkako su zauzeli našu ambasadu i uzeli osoblje za taoce, ali ovi su ovde zato što su predstavnici pri Ujedinjenim nacijama. Osim toga, pošto mi nemamo diplomate u Iranu, možemo da se zezamo s ovim tipovima bez straha da će se neko svetiti na našima u pustinji. Zapravo... ne menjajte kanal.

Elem, oboje smo svratili do toaleta, a zatim krenuli kroz kockarnicu. Upitao sam miz Sims: „Hoćeš li mafin?“

„Dužna sam ti piće.“

Krenuo sam pravo prema sali „Ego“, koja se kasno uveče pretvara u salu „Libido“. Seli smo za šank, a miz Sims me je upitala: „Jesi li već dolazio ovamo?“

„Mislim da sam bio ovde poslom.“

Šanker – zapravo šankerica s velikim... očima – pitala nas je šta želimo; miz Sims je poručila belo vino, a ja, kao i obično, viski sa sodom.

Kucnuli smo se, ona je rekla: „Živeli“ i upitala me: „Zbog čega smo mi ovde?“

Odgovorio sam: „Da se uverimo da je Tican došao da se zabavlja, a ne da se sastane s nekim.“

Podsetila me je: „Imamo ovde ekipu, a Tican bi mogao s nekim da se sastane u svojoj sobi a da mi to ne znamo.“

Odgovorio sam: „Specijalci bi znali.“ Posavetovao sam je: „Trebalo da smo ovde za slučaj da se nešto desi. Biti na pravom mestu u pravo vreme nije stvar slučaja.“ Upitao sam je: „Jesi li slušala moje priče?“

„Upijala sam svaku reč.“

„Imaš li neke obaveze?“

„Nemam.“

„Odlično. Ostaćemo jedan sat.“

Zapravo nije bilo razloga da se zadržavam, osim što sam ja želeo nešto da popijem. Dalje, bio sam besan na Ticana što mi je pokazao srednji prst. To nije bilo baš diplomatski. Hoću da kažem, ovo je moja zemlja, je li tako? On je gost. A ja mu nisam domaćin.

„Džone? Rekla sam da mi je žao, nisam smela da ti kažem za ovo.“ Objasnila je: „Želeli su da ovo bude uobičajena operacija prismotre kako subjekt po našem ponašanju ne bi zaključio da znamo kuda ide. Znala sam samo ja, za slučaj da ga izgubimo.“

„Aha. Kako god.“ Nisam znao kome je pala na pamet ovako vrhunska zamisao, ali pretpostavio sam da se toga dosetio Tom

Volš, glavni specijalni agent FBI-ja Združene antiterorističke jedinice u Njujorku. Volš je nešto između genija i idiota, a između te dve grupe nema previše mesta. Osim toga, on mnogo voli tajnovitost i ne shvata najbolje uobičajeni policijski rad. Hoću da kažem, ova tajna sranja nisu se dešavala dok sam ja bio pajkan. No, ovo je novi svet, novi posao, i ja to ne shvatam lično.

Da promenim temu, rekao sam: „Pozovi specijalce da preuzmu Ticana.“

Naši mobilni telefoni, kao što sam već rekao, mogu da služe i kao voki-toki, pa je miz Sims pozvala jednog specijalca, izvestila ga gde se nalazimo i zatražila da nas pozove ako Tican izađe iz sobe i krene u kockarnicu ili nekud drugde.

Još malo smo ćeretali, uglavnom o njenom životu i radu u Njujorku, koji joj se nije dopadao lično, ali jeste profesionalno. Lisa Sims me je donekle podsećala na moju ženu Kejt Mejfild, koju sam upoznao pre tri godine na zadatku povezanom s već spomenutim libanskim govnom. Kejt je takođe poreklom iz zabiti i u početku je nije radovalo što je raspoređena na rad u Njujorku, ali otkako je upozнала mene ne bi živela nigde drugde. Onda se dogodio Jedanaesti septembar. Posle toga želela je da nas premeste iz Njujorka, ali kad su rane zacelile – oboje smo bili tamo kada se napad dogodio – ponovo je razmislila i shvatila da ne može da ode. Što je bilo sjajno, pošto ja nisam nameravao nikuda da idem.

Poručio sam još jedan viski, ali miz Sims – sada Lisa – uzela je mineralnu vodu jer sam joj rekao da će voziti u povratku.

Njen mobilni telefon se oglasio; uzela ga je, slušala i rekla: „U redu, verovatno idemo.“ Odjavila se i rekla mi: „Tican je za ruletom.“

„Kako mu ide?“

„Nisam pitala.“ Zatražila je račun i platila, pa smo izašli iz salona.

Skrenula je ka predvorju, ali ja sam rekao: „Hoću samo poblize da pogledam tog tipa.“

Ona je malo oklevala, a onda se priklonila mom stručnom mišljenju i klimnula glavom.

Ušli smo u polumračnu kockarnicu, a Lisa se javila svom specijalcu da proveri ima li šta novo. Posle minut-dva videli smo ga kako sa čašom u ruci sedi za ruletom.

Grešno ponašanje Iranaca mene se ne tiče – kao prvo, sve smo snimali i možda će nam koristiti – ali mislim da ima nečeg šizofrenog u tim ljudima, neke potpune nepoveznosti koja svakako nije dobra za glavu.

Lisa reče: „U redu? Eno ga. Hajdemo.“

Posmatrao sam Ticana. „Nečastivi mu je obuzeo dušu.“

„Tako je, vidim.“

„Moram da mu pomognem.“

„Džone...“

„Hajde da uzmemo nešto čipova i probamo se na slot-mašinama.“

„Džone...“

„Hajde.“ Uzeo sam je za lakat i poveo je do blagajne. Uzeo sam čipova za sto dolara i platio službenom kreditnom karticom – računovodstvo će se dobro nasmejati tome – pa smo pošli prema aparatima odakle smo mogli Ticanu da vidimo leđa.

Seli smo jedno pored drugog za dva aparata. Pitao sam je: „Jesi li se nekad kockala na aparatu?“

„Nisam.“

„Igraš li poker?“

„Igram.“

Podelio sam žetone i kratko objasnio Lisi kako aparati rade, pa smo igrali poker. Trebalo bi da postoji aparat za igru zvanu „kreten“. Ako dobiješ pet kretena, mašina te šutne u jaja i pokupi ti sve žetone.

Konobarica je prošla pored nas pa smo naručili piće, a ja sam udisao dim cigareta skamenjene debele gospođe koja mi je sedela s druge strane.

Elem, dobijali smo i gubili, a Lisa se polako primala nadajući se premiji od zilion dolara i ranoj penziji. Tican je za to vreme sve dublje tonuo u plamen pakla sa svakim okretajem točka. Morao sam da ga spasem.

Posle oko pola sata Tican je ostao bez žetona i ustao. Odšetao je do stolova za blekdžek, zastao i predomislio se.

Lisa je dobila četiri kralja, aparat je zazvonio i izbljuvao joj reku novčića u tacnu.

Rekao sam joj: „Tican je krenuo. Ostani ovde i igranj na mom aparatu. Zovi specijalce i kaži im da sam s njim.“

Osvrnula se oko sebe, ocenila gde se nalazi i rekla: „U redu...“

Krenuo sam kroz salu nadajući se da će Tican poći ka liftovima, u toalet, na obalu ili na neko drugo mesto zgodno za razgovor u četiri oka.

Koračao je kao da mu se mokri i, naravno, skrenuo ka toaletima. Krenuo sam za njim u hodnik i video da ulazi u muški toalet. Ušao sam za njim.

Takvi tipovi ne mokre za pisoarom – vole samoću kad vade piše. Tican je ušao u kabinu.

Za pisoarima su bila dva tipa, a jedan za umivaonikom. Vrlo tiho i diplomatski pokazao sam im legitimaciju i zamolio ih da brzo izađu; jednom sam rekao da stane na vrata i ne da nikome da uđe.

Svi su izašli, a ja sam stao za umivaonik i gledao u ogledalo. Vrata kabine su se otvorila – nisam čuo zvuk puštanja vode. Zapravo, Tican nije ni prišao umivaonicima

Okrenuo sam se, on me je ovlašno pogledao i nisam mogao da odredim je li me prepoznao. No odmah je krenuo u akciju. Iznenada se zaletio u mene i nekako uspeo da udari jajima u moju pesnicu. Pa, to me je prenerazilo, i zakoračio sam unazad

kada me je ponovo napao tako da je pao na kolena i preteći zastenjao. Oči su mu kolutale kao krugovi na poker-aparatu, a onda se srušio napred i ostao da leži, teško dišući, spreman za novi nasrtaj. Nisam hteo da izazovem međunarodni skandal, pa sam se izvinio rekavši: „Jebi se“, i izašao.

U hodniku sam razrešio svog zamenika, a onda sam se vratio u kockarnicu. Tu sam naleteo na Lisu; nosila je plastičnu posudu punu žetona. Upitala me je: „Gde si bio?“

„U toaletu.“

„Gde je Tican?“

„Vreme je da krenemo.“

Pošli smo ka predvorju. Upitala me je: „Šta da radim s ovim žetonima?“

„Daj ih računovodstvu.“

Izašli smo i krenuli ka svom vozilu.

Lisa je upitala: „Šta je bilo? Gde je Tican?“

Što manje bude znala, to bolje po nju, naravno. „U toaletu“, rekao sam joj.

„Ko ga pokriva? Je li u pokretu?“ nastavila je.

„Ovaj... nije baš u pokretu.“

„Džone...“

„Zovi specijalce i izvesti ih o njegovoj poslednjoj lokaciji.“

Stigli smo do kola. Rekao sam da ću ja da vozim. Dala mi je ključeve, seli smo i krenuli.

Lisa je pozvala specijalce i rekla im da sam ostavio Ticana u muškom toaletu, što su već znali. Slušala je, zatim prekinula vezu i rekla mi: „Tican je... pao je ili tako nešto.“

„Pod je klizav.“

Krenuo sam ka izlazu iz grada i auto-putu.

Posle nekoliko minuta pitala me je: „Jesi li se... sukobio s njim?“

„Hej, kako smo prošli? Šta ti je to?“

Pogledala je posudu na podu i rekla: „Mislim da smo osvojili deset dolara.“

„Nije loše za sat posla.“

Malo je ćutala, a onda rekla: „Pa... mislim da nisam u položaju da se žalim.“

Nisam odgovorio.

Ušli smo u severnu traku auto-puta i krenuli prema gradu udaljenom dvesta deset kilometara – dva sata vožnje ako nagažim. Sunce je zalazilo i nebo na zapadu brzo se smračivalo.

Lisa upita: „Jesmo li u bekstvu?“

„Nismo. Mi smo zakon.“

„Tako je.“ Dodala je: „Rekli su mi da mogu mnogo da naučim od tebe.“

„Ja sam legenda, zar ne?“

„Samo u sopstvenoj glavi.“ Onda je primetila: „Deluješ kao prijatan tip i pametan si. Ali imaš još jednu stranu.“

Nisam odgovorio.

Nastavila je: „Osvetoljubiv si.“

„Pa, ako je tako, onda sam u pravom poslu.“

Na ovo nije umela da odgovori, pa smo nastavili ćutke.

Nešto kasnije mi je rekla: „Ako bude neke galame, nisam te ispuštala iz vida sve vreme.“

Uverio sam je: „Ništa se neće desiti, ali hvala ti.“

„A možda ćeš mi jednog dana uzvratiti uslugu.“

„Ne možda, nego sigurno.“

Pogledala me je, a onda se zagledala kroz staklo u put ispred nas. Rekla je, više za sebe: „Gadan je ovo posao.“

Kad li si to prvi put naslutila? Odgovorio sam: „I postaje sve gadniji.“

Klimnula je glavom i rekla: „Odlično.“

Stao sam na parkiralištu, Lisa je najzad dobila mafin, ja sam sipao gorivo, a oboje smo uzeli kafu u plastičnoj čaši.

Nastavili smo put. Razgovarali smo uglavnom o životu u Njujorku, rekao sam joj ponešto o tome kako je bilo u Kulama

tokom napada. To menja čoveka. Čovek se promeni kad vidi smrt hiljada ljudi.

Ušli smo na Menhetn kroz tunel Holand. Ostavio sam je na Federalnom trgu 26, gde je imala još nešto da obavi. Podsetio sam je: „Ođnesi žetone u računovodstvo.“

Nastavio sam do svog stana na Istočnoj Sedamdeset drugoj ulici i ušao nešto posle deset.

Kejt je bila kod kuće, gledala je vesti. Upitala me je: „Kako je prošlo?“

„Dobro, subjekt je išao u Atlantik Siti i sledili smo ga.“

„Hoćeš li piće?“

„Naravno. Kako je tebi prošao dan?“, upitao sam je.

„Čitav dan sam bila u kancelariji.“

Sipali smo piće, kucnuli se, poljubili se i seli da zajedno gledamo vesti.

Čekao sam vest o pripadniku iranske misije pri UN nađenom u muškom toaletu kockarnice *Tadž Mahala* s jajima zarivenim u grlo, ali to očigledno nije bilo vredno pažnje medija.

Isključili smo televizor i porazgovarali o danu provedenom u borbi protiv terorizma. Kad smo iscrpli tu temu, podsetila me je da za vikend idemo u unutrašnjost – da skaćemo s padobranom.

To baš nije moja omiljena tema, iako sam bio uzbuđen.

Osim činjenice da ne volim drveće, šume, medvede i bilo šta severno od Bronksa, svakako ne volim ni da skaćem iz aviona. Nemam neki naročit strah od visine, čak ni od smrti, ali ne vidim zašto bih se izlagao opasnosti zabave radi. Mislim, na poslu imam dovoljno opasnosti. A i dovoljno zabave. Kao danas, na primer.

No ja sam dobar čovek i dobar muž, pa sam pristao na padobranstvo, a u duhu uzajamnosti Kejt je pristala na alkohol i oralni seks. Nije to loše.

Izašao sam na balkon i s trideset četvrtog sprata pogledao ostrvo Menhetn na jugu. Kakav pogled. No, nedostaju mu Kule bliznakinje, pa sam podigao dva prsta u obliku slova V tamo gde su stajale. Pobeda i mir.

Neće se to desiti za mog života, ali možda hoće jednog dana. Do tada, kao što je Lisa Sims shvatila, igraćemo igru osvete.